

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.333 van 30 mei 2017
in de zaak A. 217.798/XII-8054**

In zake: de NV TRANSCOT LAUWE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Frederik Vanden Bogaerde en Jasper Bolle
kantoor houdend te 8800 Roeselare
Kolenkaai 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
woonplaats kiezend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 20, bus 4
Agentschap Wegen en Verkeer T.a.v. adjunct van de directeur
Veerle Vanempten

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 december 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing genomen door de administrateur-generaal van het Agentschap Wegen van 12 oktober 2015 waarbij, in graad van beroep, aan de verzoekende partij een administratieve geldboete van 1.050 euro wordt opgelegd en dit op grond van de artikelen 3 en volgende van het decreet van 3 mei 2013 ‘betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 mei 2017.

Kamervoorzitter Dierk Verbiest heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Inge Van Den Dorpel, die verschijnt voor de verzoekende partij, en adjunct van de directeur Veerle Vanempten, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

II. Feiten

3.1. Op 11 december 2014 wordt een vrachtwagen, bestuurd door Jens Hallaert, die reed voor rekening van de nv Transcot Lauwe, de verzoekende partij, door de wegeninspectie gecontroleerd op de autosnelweg E313, richting Antwerpen, ter hoogte van Ranst. Bij weging van het voertuig wordt vastgesteld

dat het voertuig overladen is. Op de tweede as van de trekker bedraagt de overlading 1.037 kg, hetzij 8,6 % overlast. De overschrijding van de maximaal toegelaten massa van de trekker bedraagt 1.331 kg, hetzij 7,0 %.

Er wordt proces-verbaal opgesteld wegens inbreuk op artikel 3, alinea 1 en alinea 2, van het decreet van 3 mei 2013 ‘betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’ (hierna: decreet ‘bijzonder wegtransport’).

3.2. Op 12 januari 2015 wordt het proces-verbaal toegezonden aan de procureur des Konings te Antwerpen met het verzoek om overeenkomstig artikel 17, § 3, van het decreet ‘bijzonder wegtransport’ binnen een termijn van 60 dagen mee te delen welk gevolg aan de zaak zal worden gegeven. Op 3 februari 2015 maakt de procureur des Konings te Antwerpen het dossier terug over aan de wegeninspectie tot beschikking.

3.3. Op 16 april 2015 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de verzoekende partij een administratieve geldboete van 1.050 euro op te leggen. Deze beslissing wordt dezelfde dag met een aangetekende brief aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

3.4. Op 21 april 2015 tekent de verzoekende partij verzet aan tegen die beslissing.

Op 8 juni 2015 heeft een hoorzitting plaats. Naar aanleiding van de hoorzitting legt de verzoekende partij een schriftelijke conclusie neer.

Op 19 juni 2015 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de verzoekende partij een administratieve geldboete van 1.050 euro op te leggen. Deze beslissing wordt op dezelfde dag met een aangetekende brief aan de raadsman van de verzoekende partij ter kennis gebracht.

3.5. Op 7 juli 2015 stelt de verzoekende partij tegen die beslissing beroep in bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken.

Op 15 september 2015 heeft een hoorzitting plaats waarbij de verzoekende partij conclusies neerlegt.

Op 12 oktober 2015 beslist de administrateur-generaal van het Agentschap Wegen en Verkeer aan de verzoekende partij een administratieve geldboete op te leggen van 1.050 euro. Die beslissing wordt op dezelfde dag met een aangetekende brief aan de raadsman van de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Het middel luidt :

“Schending van artikel 19. §2 en §3 van het Decreet Bijzonder Wegtransport

Gezien artikel 19, §2 en §3 van het Decreet Bijzonder Wegtransport termijnen bevatten waarbinnen de Administratie het verzet respectievelijk het beroep tegen het opleggen van een administratieve geldboete dienen te behandelen.

Gezien in beide gevallen de termijn uitdrukkelijk voorgeschreven is op straffe van verval van de administratieve geldboete. Gezien de termijnen niet werden gerespecteerd.

De administratieve geldboete dient vernietigd”.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij niets meer toe aan hun betoog in het inleidend verzoekschrift.

Beoordeling

6. Artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ bepaalt dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de middelen moet bevatten. Onder de uiteenzetting van de middelen wordt verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Bij de omschrijving van de wijze waarop de rechtsregel door het bestreden besluit wordt geschonden, dient de verzoekende partij op voldoende concrete wijze aan te geven waarom de rechtsregel door het bestreden besluit wordt geschonden.

Te dezen beperkt de verzoekende partij er zich toe in het algemeen te verwijzen naar “artikel 19, § 2 en § 3, van het Decreet Bijzonder Wegtransport” en te stellen dat te dezen “de termijnen niet werden gerespecteerd”.

Dergelijke beknopte en vage uiteenzetting mag niet worden beschouwd als een voldoende concrete uiteenzetting van een middel.

Dit geldt des te meer nu de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord op geen enkele wijze reageert op de omstandige toelichting door de verwerende partij in haar memorie van antwoord waarin deze op concrete wijze uiteenzet op welke wijze de door artikel 19, § 2 en § 3, van het voormelde decreet opgelegde termijnen wel werden gerespecteerd.

5. Het middel is niet ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. Het tweede middel luidt :

“ondeugdelijke motivering wat het moreel bestanddeel van de inbreuk betreft

1.

In verband met het moreel bestanddeel van een misdrijf heeft het Hof van Cassatie in een arrest van 8 oktober 2002 het volgende overwogen:

‘Overwegende dat wanneer de wet van de delictsomschrijving geenschuldvorm vermeldt, zoals hier bij verkeersovertredingen, de schuld bestaat uit het feit dat de dader de inbreuk wetens en willens heeft gepleegd, hetzij onachtzaam handelde, tenzij de wetgever deze laatste schuldvorm uitgesloten heeft wat hij niet deed bij verkeersovertredingen; Dat in dit geval de rechter de schuld kan afleiden uit het materiële feit van de overtreding voor zover de overtreder geen grond van rechtvaardiging of enige andere schulduitsluitingsgrond aannemelijk maakt’.

Het Hof van Cassatie neemt derhalve aan dat wanneer de wet bij een delictsomschrijving geen schuldvorm vermeldt, de rechter de schuld kan afleiden uit het materiële feit van de overtreding, voor zover de overtreder geen grond van rechtvaardiging of enige andere schulduitsluitingsgrond aannemelijk maakt.

In een arrest van 2 november 2004 oordeelde het Hof van Cassatie met betrekking tot de misdrijven bedoeld in de artikelen 18, §§ 1 en 2, en 26 van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen:

‘[...] dat die bepalingen inhouden dat eenieder die een voertuig gebruikt, zich ervan moet vergewissen dat het gewicht in beladen toestand ervan niet meer bedraagt dan het hoogst toegelaten gewicht, ook al heeft hij zelf het voertuig niet geladen; dat het verzuim daaraan te voldoen het opzet of de schuldige nalatigheid kan uitmaken vereist opdat het morele bestanddeel van het misdrijf zou bestaan.’

De vraag stelt zich dan ook of er in de onderhavige zaak spraken kan zijn van onachtzaamheid.

2.

De Raad zal vaststellen dat het uiteraard onmogelijk is voor een rechtspersoon om op het ogenblik van de controle onachtzame handelingen te stellen, in het geval waarin een deellading werd gelost door de chauffeur-werknemer en deze vervolgens heeft nagelaten de lading te herschikken.

In die omstandigheden dient de beslissing dan ook te worden vernietigd.”

7. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij niets meer toe aan haar betoog in het inleidend verzoekschrift.

Beoordeling

8. De verwerende partij heeft, wat het moreel bestanddeel van de inbreuk betreft, in de bestreden beslissing vastgesteld dat de schuld van de overtreder voortvloeit “uit zijn kennis van de opdracht van de chauffeur om een hem toevertrouwd voertuig in het verkeer op de openbare weg te brengen”.

In de bestreden beslissing wordt nader overwogen dat het moreel element te dezen bestaat uit het nalaten om maatregelen te nemen die de naleving van de geldende regelgeving inzake toegelaten massa’s van voertuigen mogelijk maken. De verwerende partij geeft in de beslissing aan dat uit het dossier blijkt dat er geen middelen ter beschikking werden gesteld om de massa van het voertuig te controleren en de verzoekende partij zou ook niet op een andere wijze aantonen dat er desondanks toch afdoende maatregelen genomen werden om overladingen te vermijden.

Dat de chauffeur die reed voor rekening van de verzoekende partij na het lossen van een deellading de lading niet heeft herschikt, toont aan dat de verzoekende partij nagelaten heeft de nodige maatregelen te treffen opdat een chauffeur in haar dienst geen hem toevertrouwd voertuig in het verkeer brengt dat overladen is. Aangezien de verzoekende partij geen afdoende maatregelen blijkt te hebben genomen om de overlading van het voertuig te vermijden, mocht de

verwerende partij wettig oordelen dat het moreel bestanddeel van de inbreuk bewezen is.

Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 mei 2017, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest